

19. Hagen, M., Potthast, M. & Stein, B. Source Retrieval for Plagiarism Detection from Large Web Corpora: Recent Approaches / M. Hagen, M. Potthast, B. Stein // Working Notes Papers of the CLEF, 1613–0073 (2015)
20. Rhulani Maluleka. Derivative Approach for Plagiarism Source Retrieval. In Krisztian Balog, Linda Cappellato, Nicola Ferro, and Craig Macdonald, editors, CLEF 2016 Evaluation Labs and Workshop – Working Notes Papers, 5-8 September, Évora, Portugal, September 2016. CEUR-WS.org
21. Williams, K., Chen, H.-H., Choudhury, S. R. & Giles, C. L. Unsupervised Ranking for Plagiarism Source Retrieval. Notebook for PAN at CLEF 2013 (2013)
22. Elizalde V. Using statistic and semantic analysis to detect plagiarism in CLEF (Online Working Notes/Labs/Workshop) (2013).
23. Фея О. Ирина Єгорченко «Плагиат – загроза державній безпеці» Олег Фея, Ирина Єгорченко // theukrainians. – 2017. – URL: <https://theukrainians.org/plagiat-zagrozaderzhbezpetsi/>
24. Рішення Апеляційного суду м. Києва у справі № 758/1464/15-ц. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/58674725>

Ключові слова: штучний інтелект, плагиат, технології, програмне забезпечення, практична діяльність.

Keywords: artificial intelligence, plagiarism, technology, software, practical work.

Бабич Ірина Григорівна,

*кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОСОБЛИВОСТІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВА НА ОСОБИСТІ ПАПЕРИ ТА ТАЄМНИЦЮ КОРЕСПОНДЕНЦІ У КРАЇНАХ ЄС

Право на особисті папери та таємницю кореспонденції, телефонних переговорів, телеграфних та інших повідомлень вважаються проявом такого основного права як, право на особисте життя, та є однією із умовою правопорядку. Так у справі Класс від 6 вересня 1978 року Європейським Судом було встановлено, що поняття кореспонденція, а також телефонні переговори, включаються у поняття приватне життя, яке закріплене у ст. 8 Європейської конвенції прав людини та основних свобод від 4 листопада 1950 р. У цій же справі суд вперше надав поширене тлумачення поняття «кореспонденції», та включив у це поняття не тільки письмову кореспонденцію, але також і телефонні розмови. Така ж позиція були

підтримана також при розгляді наступних справ – Ювіг проти Франції [1], Калоджеро Діана проти Італії [2].

У справі «Laurent проти Франції» було розгляну поняття «кореспонденція», «таємниця кореспонденції», «особисті папери».

Заявник, Сугіл Лаурент, француз 1967 року народження, проживає у Бресті, є адвокатом. 1 квітня 2008 року заявник представляв інтереси двох осіб, які були поміщені під охорону під конвой. Один із довіритель попросив у заявника його візитну карточку. Заявник написав свої координати на листочку паперу та передав довіритель. Поліцейський вимагав показати цей листок паперу йому. Заявник звинуватив поліцейського у неповазі до конфіденційного спілкування між адвокатом та довіритель. Теж саме відбулося і з іншим довіритель.

Заявник надав скаргу Прокурору Республіки Брест, з приводу порушення поліцейським конфіденційності переписки, була винесена постанова про припинення справи. Заявник подав скаргу та позов до суду вищої інстанції м. Брест. Суддя виніс рішення про відсутність складу правопорушення, касаційна скарга була також відхилена.

Заявник посилається на ст.8 Конвенції (право на повагу приватного життя та кореспонденції).

Органи влади посилаються на те, що порушення не відбулося – поліцейський тільки перевіряв безпеку переданого об'єкту, та не ознайомився із змістом. А також, якщо мало місце втручання у особисте життя заявника, то воно відбулося із метою забезпечення безпеки та запобігання злочину.

Крім того Національна Рада адвокатів підкреслює, що таємниця кореспонденції є невід'ємною частиною довіри між клієнтом та адвокатом, конфіденційність кореспонденції є проявом захисту професійної таємниці.

Європейський Суд з прав людини вказує, що ст. 8 Конвенції спрямована захистити конфіденційність кореспонденції незалежно від її форми та змісту. Таким чином, листок паперу, який передав заявник підпадає під захист ст.8 Конвенції. Таким чином, дії поліцейського, який вимагав показати йому листок паперу із записами заявника, є втручанням у конфіденційне спілкування із своїм довіритель.

Європейський суд зазначає, що обмін інформацією між адвокатом та довіритель має особливий статус у межах ст. 8 Конвенції. Це означає, що, наприклад, адміністрація виправного заходу може листи адвоката викривати, тільки у тому випадку, якщо є перевірені та достовірні відомості про те, що у листі є незаконні речовини, предмети.

Європейський Суд також підкреслює, що зміст документу не має значення, важливою є таємниця кореспонденції між адвокатом та довірительом.

Втручання у особисте життя суд розуміє як різні форми обмеження цього права: контроль за кореспонденцією ув'язнених, а також осіб, які примусово утримуються у спеціалізованих установах і зв'язку із бродяжництвом, затримання та перлюстрацію пошти ув'язнених, прослуховування телефонних переговорів, прослуховування телефонних переговорів, «хронометраж» телефонних переговорів, запис телефонних переговорів.

Спочатку, за загальним правилом заявник для звернення до Європейського Суду мав визнаватися «жертвою», пізніше, за рішенням у справі Класс та інші проти Федеративної республіки Германії було сформульоване поняття «потенційна жертва», що значно розширило сферу застосування ст. 8 Конвенції.

П.2 ст. 8 Конвенції встановлює випадки можливого втручання з боку влади на право на повагу кореспонденції. Таке втручання має бути передбачене законом, переслідувати одну із легітимних цілей, вказаних у ній та бути «необхідним у демократичному суспільстві». Можливість втручання обумовлена законом означає, що воно ґрунтується на внутрішньому праві та має бути доступним для зацікавленої особи, сформульований достатньо точно та конкретно, та не протирічити принципу верховенства права [3]. Неписане право включає все загальне право common law, а у континентальних країнах – судову практику. Так у справі Крюслен проти Франції 24 квітня 1990 року суд визнав законом діючий правовий акт, у формі його тлумачення компетентним судовим органом у світлі нових практичних обставин. Аналогічна правова позиція підтримана і у рішенні Юдвіг проти Франції [4].

Європейський Суд визначає, що запис телефонних переговорів є серйозним втручанням у право на повагу приватного життя. В рішенні по справі А проти Франції 23 листопада 1993 рік Європейський суд визнав порушенням запис телефонної розмови, яка була здійснена офіцером поліції за проханням одного із учасників розмови. Суд вказав, що запис телефонної розмови не є протизаконною, але участь офіцера поліції фактично означає здійснення даної дії державним органом.

Аналізуючи європейське законодавство та міжнародні норми, слід виділити основні вимоги, щодо правового регулювання права на особисті папери та таємницю кореспонденції: 1) рішення суду має бути основним та єдиним, у якості міри можливого обмеження права на кореспонденцію, 2) має бути визначений вичерпний перелік суб'єктів, щодо яких може бути встановлене прослуховування та запис телефонних розмов, до них має бути

віднесений підозрюваний, звинувачений у здійсненні злочину, його близькі родичі, а також особи, причетні до вчинення протиправного діяння; 3) має бути передбачене обов'язкове знищення матеріалів, які були отримані внаслідок оперативно-пошукових заходів, коли підстави для їх збору відпали.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Eur. Court H.R. Kruslin v. France, Judgment of 24 April 1990. Series A. No. 176-A. Para. 27.
2. Eur. Court H.R. Huvig v. France, Judgment of 24 April 1990. Series A. No. 176-B. Para.28.
3. Eur. Court H. R. Huvig v. France, Judgment of 24 April 1990. Series A. No. 176-B.
4. Eur. Court H.R. A. v. France, Judgment of 23 November 1993. Series A. No.277-B.

Ключові слова: особисті немайнові права, таємниця кореспонденції, захист прав, особисті папери.

Keywords: personal non-property rights, correspondence, protection of rights, personal papers.

*Берназ-Лукавецька Олена Михайлівна,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»,*

УМОВИ УКЛАДАННЯ КРЕДИТНОГО ДОГОВОРУ : ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Світова практика показала, що економічний розвиток будь-якої країни тісно пов'язаний з банківським кредитом, різні форми якого зачіпають майже усі сфери життя суспільства. Підтвердженням цьому служить розширення кола банківських операцій, включаючи кредитування. Кредитні операції є основним джерелом доходів банків: 75% загального результату за фінансовими операціями доводиться на чистий процентний дохід за кредитами.

Кредитний договір широко застосовується у практиці та є головним документом, який використовується фінансовими установами при наданні кредиту.

Процес укладення кредитного договору складається з декількох етапів: подача заявки, укладання та підписання договору. Перший етап полягає в поданні заявки в банк, яка має містити відомості про бажаний розмір кредиту, а також його цільове призначення та строк кредитування. Може бути